

Discurs del president Torra a la Universitat Catalana d'Estiu

Prada de Conflent, 20 d'agost de 2019

Avui em proposo de fer una cosa que em temo que no és habitual entre nosaltres, els polítics. Si més no, no és habitual entre els polítics en actiu i amb altes responsabilitats. Vull parlar, en la primera part de la meva intervenció, d'aquelles coses que no fem bé.

No ho faré amb voluntat autodestructiva, sinó tot el contrari. De la meua feina de molts anys en una empresa privada suïssa vaig entendre que a l'hora de plantejar-se l'èxit en un projecte cal posar tota l'atenció al final, en les lliçons apreses, les "lessons learned". Només així els projectes acaben tirant endavant i guanyar:

I avui vull parlar-vos d'això, de refer el tremp i la confiança de l'independentisme, d'encetar una etapa nova aprofitant tot allò que avui ja sabem, de tot allò que hem viscut junts aquests últims anys en el camí inaturable cap a la independència. I tanmateix, després de revisar els fonaments sobre els quals s'assenta avui l'independentisme, en una segona part de la intervenció, deixaré el passat recent enrere per parlar d'aquests mesos que vindran.

Hi ha dues característiques que han donat a l'independentisme la força que ha arribat a tenir aquests últims deu anys, des de la consulta popular d'Arenys de Munt. Aquella tarda jo hi vaig ser, a la riera d'Arenys. Aquest setembre farà ja 10 anys, però encara recordo l'esclat democràtic i de llibertat que va néixer a Arenys de Munt. Parlo de dues característiques que han estat decisives per a l'èxit del moviment democràtic europeu més massiu dels darrers anys: primer, haver pres la iniciativa i, segon, que fos una iniciativa constructiva.

L'independentisme no neix amb les consultes d'Arenys. Ni per la indignació de la sentència contra l'Estatut. La Universitat Catalana d'Estiu n'és un dels exemples més clars. Un bressol d'independentistes com ha estat la reunió intel·lectual, cultural, científica i humanística que cada estiu s'aplegava a Prada en els anys que l'independentisme no estava de moda i era acusat de ser un petit reducte de radicals.

L'independentisme ha passat temps molt durs. La repressió tampoc no és nova pels que han defensat la llibertat dels Països Catalans. Ni els exilis ni les presons. I no parlo dels anys 30 i del franquisme, sinó dels anys d'aquest miratge democràtic que és l'estat espanyol des de la mal anomenada Transició i que encertàvem a anomenar Transacció (del franquisme a la restauració borbònica imposada pel dictador), mantenint intocades les estructures que van permetre 40 anys de dictadura: les elits

de poder espanyoles, l'exèrcit, la policia, el poder judicial i el "deep State", la gran estructura funcional espanyola.

Aprofito per saludar i expressar la meva gratitud i admiració pels que sou aquí, pels que no han pogut venir i pels que ja no hi són entre nosaltres. Aquestes terres del nord de Catalunya han estat sempre refugi i bressol de llibertat, que sentim avui més a prop que mai amb tota la solidaritat que s'ha abocat amb els nostres presos polítics i exiliats. Més de cent alcaldes de la Catalunya van signar un text de suport als nostres presos i exiliats.

Deia que l'independentisme no és un moviment nou. Té molts anys, molta experiència i, deixeu-m'ho dir així, moltes cicatrius també. Tanmateix, aquestes dues característiques que ara apuntava i que per mi són les que expliquen aquest esclat viscut recentment, que sí que són més noves. A partir de les consultes populars, l'independentisme es va dir a ell mateix que ja n'hi havia prou d'esperar que arribés el dia, que calia avançar, i que els polítics (en el sentit clàssic del terme) no avançarien si no ho feia la gent primer.

És una de les grans lliçons apreses aquests últims anys que entronca amb la idea de Pompeu Fabra: «Només tindrem el que nosaltres sapiguem guanyar.» Certament, calia prendre la iniciativa i no anar a remolc. Per tant, calia ser constructiu i no reactiu. Calia també transformar els missatges en una proposta positiva de construcció. És a dir, passar de la "protesta" a la "proposta".

Vam adonar-nos que l'independentisme no és ni ha de ser una reacció, sinó un projecte. Una solució. Un projecte amb l'ambició de transformar, de canviar-ho tot, de guanyar. Perquè la independència no serà mai un regal, sinó una conquesta. Amb aquest canvi, l'independentisme esdevenia fort i, deixeu-m'ho dir així, enormement atractiu per àmplies capes de la població catalana. Vam saber fer girar-lo cap allà on millor ens podríem explicar: la força dels arguments.

Es complia la premissa que havia recollit l'Armand Obiols —enguany que se celebra els 100 anys de la Colla de Sabadell, que formaven ell mateix, en Pere Quart i Francesc Trabal, entre d'altres— i que deia que "d'il·lusions només en tenen els febles; els forts tenen programa".

L'independentisme guanya terreny —molt terreny!— quan ha tingut programa. Quan més enllà d'una il·lusió, d'una idea o d'un anhel de justícia històrica, ha formulat un projecte i una estratègia per a portar-lo a terme. I encara més: quan ha estat convençut que ho aconseguiria amb la força dels arguments i la democràcia. És a dir, amb la paraula i el vot.

Els arguments del dèficit fiscal insuportable, dels incompliments estructurals pressupostaris del govern espanyol, de les preses de pèl continuades en la gestió i impuls de noves infraestructures; en l'imprescindible respecte per la nostra llengua i cultura, etc.

Aquest estiu, per exemple, la impotència de no poder acollir els migrants rescats a la Mediterrània o veure, amb indignació, com des de l'Espanya Global s'insulta i es vulnera el dret a la presumpció d'innocència dels nostres companys.

Aquest ha estat el factor decisiu: posar uns arguments sobre la taula que l'unionisme s'ha vist incapaç de rebatre en un diàleg honest i contra els que ha aplicat tan sols la llei, la força, els tristíssims arguments dels que no tenen arguments.

No només això, hem sabut embolcallar els nostres arguments propositius dins d'una proposta democràtica i de defensa completa dels drets i llibertats, fent de la justícia social el motor del canvi republicà.

Repeteixo: Iniciativa i esperit constructiu, han estat els dos puntals sobre els quals vam construir l'èxit del projecte independentisme. I justament han estat els que s'han desdibuixat aquest últim any i mig llarg des del cop del 155. El cop a la democràcia que suposa aquest article funest, les presons i els exilis, i una repressió constant a tots els nivells i a tora mena de tribunals, han fet perdre a l'independentisme la capacitat de portar la iniciativa i d'enfocar una lluita en positiu amb propostes per a una societat millor.

I és que aquest és l'objectiu central de la repressió: desviar l'atenció de l'objectiu originari i aconseguir que aquell qui lluita dediqui els esforços a defensar-se i a protestar per l'agressió rebuda.

No hem estat capaços d'avançar en el nostre objectiu quan la repressió ha colpejat més fort. Hem fet coses extraordinàries, és clar – i no seré jo qui li resti ni un bri d'importància-. Ens hem mobilitzat, hem anat a les eleccions amb resultats sorprenents, hem fet vetlles i concentracions massives a les presons, ens hem mobilitzat a Barcelona, Madrid o Estrasburg amb una força extraordinària, hem demostrat que no oblidem la violència del Primer d'Octubre, hem aportat molts diners a les caixes de solidaritat, però no hem avançat com caldria haver avançat.

Sí que hem salvat les institucions de l'autonomia, el govern, la majoria parlamentària,... Però ens ha faltat allò que ens havia fet grans: iniciativa i projecte.

És per això que reclamo del país que reprenem la iniciativa. Que hem de ser conscients d'on venim i del moment històric que vivim. Que ens sabem immersos en un procés cap a la independència madur, profund, conscient, determinat i que si no el tornem a posar, en línia recta, cap al nostre objectiu de la República Catalana, tot deixa de tenir sentit.

Enmig d'aquesta repressió, hem de ser capaços de seguir caminant brandant la bandera de la veritat i el respecte a la nostra consciència de dones i homes lliures.

Per tant, conjurem-nos, sí, a prosseguir el camí, però conscients que comencem una etapa nova. I per això us demano que ens posem en marxa un altre cop.

Potser era imprescindible aquest període de reacció a la defensiva. Però ara ja l'hem de superar. L'hem de superar. Perquè hem après la lliçó. I perquè tenim un deure pendent entre nosaltres: la responsabilitat cívica i democràtica de tornar-ho a fer.

Tots vosaltres sabeu d'on vinc jo. Després d'uns anys —gairebé 20— de dedicació al sector privat, vaig crear una editorial per a recuperar les veus d'uns periodistes que en un moment concret de la nostra història havien aspirat a una Catalunya impossible. De fet, havien aspirat a una Catalunya normalíssima, és a dir, lliure i independent. I ho havien fet de la manera que Mercè Rodoreda deia que era la millor per a servir el país: fent bé la seva feina.

Mentre editava llibres, vaig anar-me implicant amb organitzacions i entitats que també aspiraven a aquella Catalunya impossible, la Catalunya norma com és el projecte d'una Catalunya independent. I en aquestes entitats vaig aprendre que la força sortia, sobretot, essencialment, de la unitat. Una unitat que no volia dir uniformitat, sinó suma de diversitats per avançar plegats.

Darrerament s'ha posat de moda parlar de la "unitat estratègica". És una manera de dir que no cal una unitat organitzativa ni electoral, sinó compartir una estratègia comuna cadascú des de la seva posició. Jo no m'hi faria fort en tot això. Diguem-ne com vulgueu.

És clar que cal compartir una estratègia —un full de ruta, n'havíem dit—, i potser també tornarà a caldre una unitat formal, una llista o el què sigui que calgui en un futur. Però tot això són qüestions que han de quedar supeditades a l'objectiu real i central, que ens hem de proposar com a país que és la independència.

L'esperit d'unitat, aquesta idea de donar la mà a la persona que tens al costat sense preguntar si pensa com tu, cal reivindicar-lo. Però em sembla que l'encertarem molt més encara si allò que exigim als partits, a les entitats, al parlament i al govern és que tornen a prendre la iniciativa i que ho fem en positiu.

És urgentíssim comptar amb un programa solvent, sòlid, que tingui en compte les lliçons apreses, els èxits i fracassos, però que per damunt de tot aportï solucions; solucions que aspirin a recollir el millor de nosaltres mateixos. I que, sobretot, tingui l'ambició col·lectiva de guanyar.

No podem deixar que la repressió aconseguís el seu objectiu. No podem continuar paralizats mirant de gestionar unes competències autonòmiques que sabem limitades, controlades i cada cop més asfixiades. No podem anar enlloc quan el 85% dels nostres recursos depenen de la voluntat de Madrid.

Com deia Rovira i Virgili, "No es tracta que els governants de Madrid ens governin millor o pitjor, sinó que deixin de governar-nos".

L'autonomisme, el conformisme, és una opció legítima; però no és la meua i sostinc que tampoc no és la de la majoria dels catalans. No soc president per gestionar una autonomia. És per fer la República que jo vaig anar a una llista electoral el 21-D. I és per acabar la feina començada pel president Puigdemont i el vicepresident Junqueras, el seu govern, la presidenta Forcadell i en Jordi Sánchez i en Jordi Cuixart que vam votar dos milions de ciutadans. No van votar cap altra cosa que avançar.

Aquest i no pas altre és el meu mandat i el meu deure en tant en quant sigui president de la Generalitat. Que ningú compti amb mi per convertir el Primer d'Octubre en un record melancòlic. Jo seré sempre al costat dels que viuen el Primer d'Octubre com el moment fundacional de la República Catalana.

Què ens cal ara per tornar a avançar? Quins són els aspectes que hem de resoldre i quin camí cal seguir? Miro de respondre-ho, modestament i a títol de proposta, en aquesta segona part de la intervenció.

Com explicava, hem de recuperar la capacitat de portar la iniciativa i hem de fer-ho en positiu, construint i convidant a sumar. Però també ho hem de fer més conscients que abans del Primer d'Octubre que caldrà ser forts, resistir els cops i acceptar que serà difícil. Que caldrà no només ser conscients de la capacitat de sacrifici, sinó de l'assumpció d'aquests sacrificis.

Robert Kennedy va dir que “tan sols aquells que estan disposats a arriscar molt poden aconseguir molt”. Ens caldrà arriscar –i molt- si volem aconseguir que el nostre projecte independentista –és a dir, aquell programa de benestar, de progrés, d’igualtat d’oportunitats i de justícia social- arribi a port. I, per tant, cal estar disposats a arriscar. Molt.

I què vol dir arriscar, en aquest cas?

Què més voldríem que tenir al davant un estat que acceptés les normes del joc democràtic. Ho hem intentat tot i ho seguirem intentant, naturalment, perquè mai pots deixar d’intentar allò que forma part de la nostra mateixa condició de catalans: la negociació i el pacte.

Però no ens mentim ni ens enganyem més a nosaltres mateixos. Descartat un govern espanyol que ens consideri interlocutor per a pactar un referèndum, tan sols ens queda la confrontació democràtica i pacífica en defensa de la llibertat, els drets civils i polítics, i el dret d’autodeterminació.

Per si algú tingués cap dubte, ha quedat altra vegada claríssim en les negociacions que el president Sánchez ha mantingut les setmanes passades sobre la seva investidura. El menyspreu als partits independentistes, l’oblit total de qualsevol proposta sobre Catalunya. Ni una proposta sobre el tema central que té l’estat espanyol en aquests moments.

Com a independentistes i com a republicans hem de deixar clara sempre la nostra posició, conscients de les obligacions que tenim amb els nostres electors. Per això vam votar No a la tramitació dels pressupostos; per això vam votar No a la investidura del Sr. Sánchez i per això podem votar Sí a tota proposta que inclogui el diàleg sobre el dret d’autodeterminació de Catalunya.

Si més de dos milions de ciutadans ens plantem davant d’un estat demofòbic, acabarem tombant l’estaca que ens té lligats. I això vol dir, senzillament, un moviment determinat que ja té en compte plenament la desobediència civil, en un marc democràtic i sempre no violent.

O si em permeteu, deixeu-m’ho dir d’una altra manera: un moviment determinat a l’escrupolós compliment dels drets humans per sobre de les lleis injustes i que les institucions que formen part de la Generalitat de Catalunya, és a dir, el Parlament, el Govern i el president, també s’hi comprometin, assumint-ne totes les conseqüències.

Diu el professor Gene Sharp que primer protestes, després no cooperes i, finalment, desobeeixes.

Ja no podem seguir aprovant al Parlament de Catalunya més resolucions sobre el dret d'autodeterminació dels catalans o qualsevol altre dret si els seus representants no som capaços d'aplicar aquestes resolucions per sobre de qualsevol llei injusta. És el respecte absolut als drets humans i a la democràcia el que fa que la causa de la independència de Catalunya no només sigui una causa per la que pagui la pena lluitar, sinó que sigui, a més a més, una causa justa.

També ens cal, de manera imprescindible, una excel·lent coordinació política i cívica. Que entitats i partits vagin a la una en aquesta confrontació. A la independència hi arribarem si anem plegats i si entenem que el camí és la ruptura democràtica. Una ruptura que sempre doni la veu a la ciutadania.

Hem de fer tot allò que el Regne d'Espanya no fa. Nosaltres no tenim por de la democràcia perquè hem sortit de la democràcia. I perquè ens retrobem i ens sabem iguals davant d'una urna.

Ho ha explicat perfectament el president Puigdemont a Reunim-nos, el seu últim llibre: "Lamentablement, el realisme polític exclou una resolució dialogada i negociada amb l'estat sense passar abans per una nova etapa de confrontació. El terme confrontació no és agradable, però no el podem defugir."

El president afegeix també una reflexió sobre la força d'anar junts i coordinar una bona proposta: "És el moment de corregir derives i aprofundir en la unitat. És el moment d'aïllar factors de desunió, de canviar actituds de confrontació i falta de respecte, de ser molt generosos amb el país i molt poc egoistes pel que fa el partit."

Certament, cal que les famílies de l'independentisme ens posem d'acord per desbloquejar la situació, establir aquesta agenda de ruptura democràtica i donar l'estabilitat al Govern i a la majoria parlamentària per poder encarar aquest tram cap a fer realitat la República. En aquest sentit, i com demana la CUP, estem d'acord que cal tenir un pressupost que sigui el motor del canvi republicà.

Sabem que aviat dictaran les sentències contra els líders socials, el Govern i la presidenta del Parlament, jutjats al Tribunal Suprem espanyol. I sabeu que vaig dir que no acceptaria cap sentència que no fos l'absolució. Aquest judici farsa no s'hauria d'haver fet mai. Els acusats no són presumptes delinqüents, sinó que són ostatsges polítics d'un estat que no ha tingut cap inconvenient de dir obertament que volia escapar políticament l'independentisme.

No acceptar la sentència vol dir que hi haurà un abans i un després a la condemna dels nostres companys i companyes. En el seu moment, ja faré la proposta política que pertoqui.

Una proposta inequívoca, coherent i ferma de país, d'entesa de país, que hem de ser capaços de trenar entre tots.

Una proposta que impliqui tots els actors, a tots els espais d'avenç republicà —Consell per la República, Govern, Parlament, entitats, societat civil, ...— i que exigirà unitat d'acció. Un programa per fer la independència que impliqui i comprometi tothom. I que tothom s'hi sentit implicat i compromès. És el meu deure i n'el defugiré.

Avui cal centrar el debat en el següent, que és primordial: l'estat espanyol ha de saber que amb aquesta sentència escriurà la seva condemna política en relació a Catalunya.

Jo, com a president, no puc acceptar unes sentències que condemnin els membres d'un Govern escollit democràticament per haver complert el seu programa electoral. I no podem oblidar que caldrà donar també resposta en cas que es cursin immediatament després de la sentència noves euroordres contra el president Puigdemont i la resta d'exiliats. Tot plegat jo no ho puc acceptar com a president, com a demòcrata ni com a català republicà. I penso que així com no ho puc acceptar jo, no ho ha de poder acceptar la majoria del poble de Catalunya.

No podem caure en el cinisme. No podem acceptar que un Govern escollit per la majoria de la ciutadania del nostre país sigui condemnat per haver fet allò que van prometre en les eleccions. Estic convençut que triarem el camí de la dignitat, de la democràcia, dels drets i les llibertats, i no pas el camí del cinisme, de mirar cap a una altra banda, o d'acceptar que la llei limita la democràcia i no al revés.

La sentència del Suprem assenyalarà clarament quin és el límit del sentit democràtic de l'estat espanyol. Marcarà la ratlla que el situarà a la llista dels aspirants a democràcies modernes i avançades o a la llista dels estats autoritaris del món. I en qualsevol cas, serà – ha de ser – el tret de sortida per a la fase final del procés d'independència de Catalunya.

Una fase en la que tindrà un paper fonamental el Debat Constituent, perquè en aquests mesos que venen hem de viure, ara sí, l'esclat del Debat Constituent.

No ha d'estranyar ningú que ho esmenti, ja que forma part dels compromisos d'investidura del meu Govern: de la restitució a la Constitució. I sí, un cop més, reitero

el meu compromís perquè el molt honorable president Puigdemont torni a ser el president de la Generalitat de Catalunya. Aquests dos compromisos van ser votats per la majoria de la Cambra i ens obliguen a tots els que hi vam donar suport.

Torno al Debat Constituent. Algú tan generós i que estima tant el país i la gent com Lluís Llach va acceptar ja fa uns mesos posar-se al capdavant d'aquest procés de debat ciutadà que ha de permetre dibuixar la República que volem. Un debat que desemboqui en un procés constituent per a fer la constitució de la República Catalana.

Com deia fa un moment, hem de construir, hem d'imaginar, no hem de tenir por de fer volar la imaginació i de voler el millor pels nostres fills i per nosaltres mateixos. És imprescindible que la ciutadania es bolqui en aquest Debat Constituent que pilota en Llach.

A moltes comarques ja s'estan constituint les Enteses del Debat Constituent, que seran les responsables de coordinar-ne la feina. Us convido a sumar-vos-hi, a participar-hi, perquè aquest pot ser un moviment determinant per a guanyar. En aquest punt, però, vull recuperar la idea de portar la iniciativa.

Per a l'èxit d'aquesta nova etapa us demano que aquest Onze de Setembre es converteixi en el seu tret de sortida. Aquest punt d'inflexió en la recuperació de la confiança, de les dinàmiques guanyadores i de l'esperit solidari i generós que ens va portar a la jornada històrica del referèndum del Primer d'Octubre. Perquè les lluites són compartides i les llibertats són solidàries. La llibertat, o és de tots o no és de ningú.

Faig doncs, avui, aquí, a Prada, una crida perquè aquesta diada sigui la diada de la recuperació de la confiança, de tornar a prendre la iniciativa i de fer valdre el projecte de la República per damunt de les conseqüències de la repressió. La Diada que ens fixa l'objectiu que hem tingut sempre i que reemprenem implicats i determinats a fer-lo possible.

Això depèn de tots nosaltres. No cal esperar cap sentència ni a cap euroordre, ni a cap moviment de l'adversari. Polítics, partits, entitats i ciutadania, entre tots podem recobrar aquell projecte que han intentat d'enterrar i que ha de tornar a rebrotar més fort i més esplendorós que mai. Perquè és en el desgel on floreixen les flors més belles. És després dels hiverns durs que vénen les primaveres lliures.

Vaig acabant. Però, a manera de resum, deixeu-me enumerar unes quantes idees per a bastir el programa de la nova etapa, un programa guanyador:

1. **Prendre la iniciativa**

Per dir-ho com ho dirien Cruyff i Guardiola: Hem de tenir la pilota nosaltres. Si tenim la pilota, el contrari no ens pot fer cap gol. Cal que portem la iniciativa i no jugar a la defensiva, que és on ens vol l'estat espanyol. Tornem a reprendre l'impuls

2. **Ser constructius**

Recupero la idea de l'Armand Obiols: "d'il·lusions només en tenen els febles; els forts tenen programa." Hem de tornar a explicar i a transmetre per què volem la independència. Hem de recordar-nos que tot això ho fem per ser un país millor, amb més oportunitats per a tothom, més just, més solidari, més sostenible, més equilibrat.

3. **Junts som més forts**

La unitat no és uniformitat. I hi ha moltes maneres d'actuar junts. La repressió té tres objectius: dividir, generar desconfiança i posar-te a la defensiva. No ens podem presentar dividits en allò que és un projecte de suma col·lectiva, d'enfortiment i apoderament popular. Parlem de tot el que calgui, però aturem la batalla entre independentistes.

Cap independentista no pot ser l'adversari d'un altre independentista. Els nostres adversaris són els qui ens impedeixen exercir el dret a l'autodeterminació de Catalunya. Tinguem-ho molt clar.

No m'hi trobareu, en les lluites partidistes, ni tampoc en les batalles per absurdes hegemonies polítiques. No tinc cap ambició partidista; però, humilment, adverteixo que em mou una determinació sense límits per a fer del meu país un país lliure. Hi estic compromès fins al final i no penso abdicar ni defallir ni un instant fins aconseguir-ho.

4. **Arriscar per guanyar**

Ho explico amb la reflexió que feia el president Macià: "El seny si no va acompanyat d'una ferma voluntat de combat només serveix per tapar covardies." I arriba un moment en la història dels pobles que cal saber arriscar per aconseguir un salt qualitatiu per tots els que vindran a continuació. Ens ho va ensenyar el referèndum del Primer d'Octubre. Govern, entitats, ciutadanes, tots van arriscar. N'hem après les lliçons. Hem de tornar a arriscar. I per això ho tornarem a fer.

5. **Recuperar la confiança**

La crítica és lògica. De fet, és positiva. Una societat sense capacitat de ser crítica, seria una societat fracassada. La crítica serveix per millorar, per repensar, per encarar idees i treure'n conclusions positives. Però hi ha un pas entre la crítica i la desconfiança que és el que hem de superar.

Ens podem equivocar, i ens hem equivocat; podem no anar tan ràpid com voldríem, ha passat; podem no encertar-la en alguns aspectes, i ho hem fet. I això mereix la crítica. I tant! Però no podem continuar instal·lats en la desconfiança. Perquè, si no, ja podem plegar. I jo no penso plegar ni rendir-me. Em poden posar totes les multes que vulguin, em poden amenaçar i obrir més processos judicials, poden insultar-me i provar d'escarnir-me, em poden intentar inhabilitar, però en cap cas em faré enrere, i sempre posaré per davant la defensa de la democràcia i dels drets humans a qualsevol decisió que l'estat pretengui imposar-me. Prou de desconfiances entre independentistes, prou de batalles entre independentistes.

6. Desobeir lleis injustes, obeir la pròpia sobirania

Qualsevol ciutadà demòcrata té el dret a desobeir les lleis injustes. I és obligació de qualsevol polític obeir la sobirania del seu país. Les grans conquestes socials, polítiques i econòmiques s'han aconseguit quan molta gent s'ha plantat davant la injustícia, però els polítics hem de ser conseqüents en allò essencial. Ens devem a la voluntat popular representada en les nostres institucions democràtiques i no només n'hem de ser honorables representants, n'hem de ser fidels i lleials representants de la voluntat del poble. I a cada cop de repressió, la nostra resposta només pot ser una: ho tornarem a fer, tantes vegades com calgui, tantes vegades com els nostres drets siguin negats. Ho tornarem a fer.

7. Confrontar un estat demofòbic

Quan el llenguatge d'un Estat, amb tots els seus aparells, institucions i les seves clavegueres, és la negació, l'amenaça, la presó, l'exili, la persecució, la difamació, la repressió, la mentida, l'ocultació i la trampa, no hi ha més camí per a un demòcrata que plantar cara, denunciar-ho i continuar. Endavant, sempre endavant. I assumint-ne les conseqüències, és clar. Amb les banderes de la veritat i la democràcia, però endavant.

8. Generositat i solidaritat republicana

Una característica de l'independentisme català és i ha estat la seva generositat. Els grans moments d'aquests últims deu anys, des de les consultes populars fins el referèndum del Primer d'Octubre, s'han produït per l'enorme generositat de la gent, però també dels partits i dels polítics. Quan s'ha posat per davant el país i no el partit, o el país i no l'entitat. I s'ha construït una solidaritat republicana que, sumada a una gran capacitat d'autoorganització, han fet possible aquelles consultes, les grans manifestacions, les caixes de solidaritat, les urnes i les paperetes del referèndum del Primer d'Octubre i moltes coses més que han permès avançar de manera rotunda.

Sense aquesta fraternal solidaritat, sense aquesta entesa republicana, no podem continuar. Crec que és senzillament una obvietat. Per això la gravetat del moment i la urgent necessitat de trenar un programa col·lectiu, que sumi totes les voluntats independentistes, que ens torni a situar en la línia recta de l'objectiu d'independència.

9. Debatre és avançar i construir

Renan deia que una nació és un plebiscit de cada dia. És a dir, no és un ésser estancat i autodefinit, sinó que és una evolució constant que es qüestiona a cada passa. Catalunya és un debat constant. Ho ha estat sempre. Catalunya ha perviscut contra tot pronòstic perquè ha sabut qüestionar-se en cada moment de la història.

Una societat que discuteix, que debat i que mira als ulls dels problemes o a les divergències és una societat capaç d'encarar els desafiaments més grans amb què pot topar. A Catalunya no hi ha cap problema de convivència, el problema que tenim és un problema de respecte a la democràcia i als drets humans.

Convido a tota la ciutadania a participar d'aquest debat ciutadà del Debat Constituent per a pensar i repensar com volem la Catalunya del futur, com ha de ser la República catalana. No totes les generacions tenen l'oportunitat de participar en un procés per a posar les bases del futur del seu país.

10. La sentència, la seva condemna

La clau per a la victòria és transformar les dificultats en oportunitats. I això és el que podem fer amb les sentències del Tribunal Suprem contra els nostres companys i companyes. Que sàpiga l'estat espanyol que cada cop repressiu ens enforteix. Que a cada dificultat respondrem amb més convenciment. I que sempre que facin caure algú de nosaltres, n'hi haurà mil disposats a prendre el relleu. Així és com la sentència serà la seva condemna. No pas la nostra ni la dels nostres companys.

Posem-nos, doncs, en marxa una altra vegada aquest Onze de Setembre. Sumem totes les forces convençuts d'avançar en l'objectiu que ens mou a tots: la independència. Refem la solidaritat republicana que ens ha fet créixer. Ara ja podem posar en pràctica les lliçons apreses. Fem-ho. I sapiguem convertir entre tots aquesta nova etapa en una gran onada de vida i d'esperança.

Que aquest Onze de Setembre esdevingui la línia de sortida del tram final per a guanyar la llibertat. Tornem-nos a aixecar. I a mirar endavant, només endavant. Jo hi estic disposat. I tinc l'absolut convenciment que la majoria del poble de Catalunya també hi està disposat. Som-hi doncs, cap a l'objectiu independència. Moltes gràcies.